



Milí moji kamaráti,

k prázdninám sa čas už kráti. Ba je celkom krátky, všakže, kamarátky? Že je školy zatiaľ dost?! Myslite už na radosť! Všetci, ktorí zvládnu vypnúť svoje sily, aby si aj s písomkami poradili, ako víťaz prídu do cieľovej roviny, odmenou im budú sladké letné prázdniny!

Ešte však udalosť jedna je tu, zaslúži si viac než holú vetu. Na známost' ju teda dajme svetu:

Nuž, vyberme svojho kráľa, ktorý nikdy neotáľa, keď znalostí hľadá príval, čo knižnica v knihách skrýva. Obráti sa k tebe, ku mne a zodpovie bársčo umne. Tým, čo vie, sa mudrc právom pýši, vzácnu trofej našiel v knižnej ríši!

Do cieľa sa príde vždy len cez prekážky. Výber kráľa je, ver, ťažký, veľmi ťažký! Koho teda zvoliť, rad'te, koho...? Veď múdrych hláv je tu vskutku mnoho!

Neláka ho zlato, kašle na prepych, ale zato je najlepší z najlepších!

Podľa mňa je v knihe aj taká výhoda veľká, že vás nenahnevá ako pokazená telka. A ďalší benefit boja s knihou proti nude?

Že akékoľvek počasie vždy s ňou dobre bude!

Za slnka i v daždi, zabaví sa každý!

Milí kamaráti, čas sa ozaj kráti.

Chcem vám zapriať preto

TO NAJKRAJŠIE LETO!

Danuša Dragulová-Faktorová



NAVŠTÍVILI NÁS

Ovečky pod palmami



Foto: archív KJF v Trnave

V priateľskom a hrejivom ovzduší sa nieslo povianočné stretnutie so spisovateľkou **Annou Olšovskou**. Knižnica Juraja Fánldyho v Trnave ho pripravila v spolupráci so Spolkom sv. Vojtecha v Trnave. Prezentácia piatej knihy Anny Olšovskej s názvom *Ovečky pod palmami* potešila a zaujala deti zo ZŠ Angely Merici. Sudičky vyriekli krásne prania novej knihe a obdarovali ju symbolickými ovečkami. Spisovateľka rozdávala cukríky aj autogramy.

*Čaruške,
pre spomienku na krásne
chvilu medzi deťmi v Trnave*
Olšovská

Jubilantka ca Pauličková

Dani-

Počas sviatočných dní Týždňa slovenských knižníc sme medzi deti pozvali spisovateľku a ilustrátorku **Danicu Pauličkovú**, ktorej sme zablahoželali aj k jej životnému jubileu. Spisovateľka Danica Pauličková porozprávala deťom o svojom detstve aj o obľúbených hračkách—handrovej bábike a obľúbenej ovečke. Počas besedy sme sa dozvedeli veľa nového o krajinách,



Pre Čarušku,
aby vyčarila krásne
knížky a zástraky
pre detičky, ktoré
objavia prácu v nej
a odo mňa pre
všetky detičky
Dana Paulíková
20.3.2013 ☆



Foto: archív KJF v Trnave

v ktorých istý čas žila, ktoré precestovala a navštívila. Prezradila deťom, ako sa môžu stať tiež spisovateľmi či ilustrátormi. Záver patrilo autogramiáde, počas ktorej deti dostali i záložky ako pamiatku na toto podujatie.



Foto: archív KJF v Trnave

Vodník Čľupko medzi deťmi

Mladá Trnavčanka **Svetlana Majchráková** prišla deťom spríjemniť a ozvláštniť Týždeň slovenských knižníc. Predstavila deťom svoju prvú knihu pre deti *Vodník Čľupko*. Svojimi roz-právkami potešila deti na besede v oddelení pre deti a na pobočke Tulipán. Pre tých, ktorí sa s ňou nemali možnosť stretnúť, za-

nechala pozdrav do kroniky, ale i prísľub, že nás autorka opäť niekedy navštívi. Čo aj splnila: počas Noci s Andersenom putovala po spacích miestach a stretla sa so všetkými nocľazníkmi.

Bc. Veronika Chorvatovičová
Knižnica JF v Trnave



Foto: archív KJF v Trnave

porozprávala o hlavných postavách a tiež, z akého dôvodu ju adresovala kategórii mladých dospelých. Rozprávali sme sa aj o sektách (čo je vlastne ústrednou témou tejto knihy). Prečítala nám ukážku z knihy pripravenej na vydanie a porozprávala o knihách, na ktorých pracuje. Beseda opäť raz ukázala, že mládež, aj keď sa to nezdá, predsa len číta.

*Lubica Slobodníková
Knižnica JF v Trnave*

Z PODUJATÍ

Noc s Andersenom

5. 4. 2013 – 6. 4. 2013

V tomto roku sa naša knižnica zapojila do medzinárodného projektu na podporu čítania detí už dvanásťkrát. Ak ste tam, milé deti, neboli, prečítajte si krátke reportáže z aktivít z jednotlivých spacích miest. Ak sa budete celý rok snažiť, často navštevovať knižnicu a veľa čítať, možno o rok zažijete aj vy noc plnú dobrodružstiev a krátky, ale krásny sen medzi regálmi plných kníh.



Foto: archív KJF v Trnave



Oddelenie pre deti – hlavná budova Knižnice JF v Trnave, Rázusova 1

Noc s Andersenom skvelá bola,
 ráči sa nám zvoľať Olá, olá!
 Počet detí sa každoročne zvyšuje,
 nocovačka v knižnici super je!
 Oddýchli si otcovia i mamy,
 my v knižnici neboli sme samy
 Spisovateľky sme milé privítali,
 čítali sme spolu a recitovali.
 Kráľovské korunky sme vyrobili,
 na princov a princezné
 sa deti premenili.
 Princprás - super divadielko
 zahráli nám deti,
 správa o ich talente do sveta letí.
 Túto správu napísali, tí čo tu dnes nocovali....
 55 detí vo veku 6 - 15 rokov a 5 knihovníčok.



Foto: archív KJF v Trnave

*Tety Benka, Nelka, Helka, Terezka a Veronika
 Knižnica JF v Trnave*



Foto: archív KJF v Trnave

Pobočka Tulipán, ZŠ, Ul. M. Gorkého 21

Zažili sme veľa zábavy najmä pri voľnej dramatizácii známych rozprávok, do ktorých zakomponovali deti svoju neuveriteľnú fantáziu. Mali sme besedu s pani spisovateľkou Majchrákovou. Zážitkom bola spoločná večera v zborovni, polnočné strašenie, torta s ohňostrojom (tú nám upiekla mamička jednej Andersenovníčky), polnočná strašiškola, hľadanie knižničného pokladu a v neposlednom rade aj nakrúcanie Mestskej televízie Trnava. Všetko sme prežili v zdraví, čo myslíte? Tešíme sa na Noc s Andersenom 2014.

51 detí, 12 pedagógov, školník, 1 knihovníčka

*Lubica Slobodníková
 Knižnica JF v Trnave*



Foto: archív KJF v Trnave

Pobočka Vodáreň, ZŠ, Atómová ul. 1

Začali sme veselo s knihou od Svetlany Majchrákovéj - Vodník Člupko. Potom sme si urobili vodnícky karneval a vyhlásili tri najkrajšie masky, ocenili ich peknými cenami. Navštívila nás spisovateľka S. Majchráková, ktorej deti prečítali krásnu básničku a predviedli sa jej v kostýmoch vodníkov. Nakoniec sme jej venovali na pamiatku ručne

robený darček.

Po diskotéke sme si vyrobili veselé zvieratká z ponožiek a nasledovala najlepšia časť večera - hľadanie sladkého pokladu ukrytého na škole. Sladkú odmenu si deti spravodlivo rozdelili.

Unavení, zmorení, spotení....ale šťastní sme zaľahli do spacákov a započúvali sa do strašidelných príbehov na dobrú noc. Lenže spánok akosi neprichádzal :) Na túto noc budeme všetci dlho spomínať.

28 detí, dve učiteľky, 1 knihovnička

Lucia Karabová
Knížnica JF v Trnave

Les ukrytý v knihe

Iste budete, milé deti, súhlasiť, že príroda, les i príjemné prostredie okolo nás v meste zaujíma každé dieťa. Knižky o zvieratkách, básničky a príbehy o domácich či lesných zvieratkách čítajú deti už od malého malička. Ešte skôr, ako ste vedeli čítať, ste poznali obrázky, ktoré skrýva pre nás príroda okolo nás. V dňoch 22. – 26. apríla 2013 sme chceli všetkým deťom pripomenúť, že príroda, les, stromy a zvieratá sú pre nás dôležité. V rámci akcie Les ukrytý v knihe sme pozvali na návštevu lesníka Ing. Michala Slávika. Prišiel v krásnej zelenej uniforme, spoločne sme si prečítali dve rozprávky zo sveta zvierat, poskladali knihu o výrobe knihy. Zaují-





mavé bolo i hádanie zvukov prírody. Máločo sme veru uhádli! Podujatie v knižničnej záhrade bolo o to slávnostnejšie, že sme tu umiestnili vtáacie krmidlo pre všetky vtáčiky. Krmidlo, ktoré nám darovali priatelia z TANAP-u, posypal semienkami Ing. Michal Slávik a potom sme krmidlo aj pomenovali: Slávičko. Hneď vedľa rastú naše dva rozprávkové stromy – Andersenovníky: Fabularius Anderseni.

Počas celého týždňa sa uskutočnilo spolu 13 podujatí na tému Les ukrytý v knihe pre 338 detí.

*Benjamína Jakubáčová
Knižnica JF v Trnave*



Foto: archív KJF v Trnave

Májový kvet

Trojčné námestie v Trnave opäť rozkvitlo vďaka podujatiu Májový kvet, ktorý už po štvrtýkrát organizuje Mesto Trnava a agentúra Mediaflash. Knižnica Juraja Fándlyho v Trnave sa opäť pripojila s podujatím **Maličkí a mamičky**. Počas dvoch dní bol pripravený stánok plný pestrofarebných kníh, farbičiek, ale aj bábok i obľúbených skladačiek. Mamičky tak mohli spokojne nakúpiť kvety i zeleninové priesady, zatiaľ čo ich deti čítali, maľovali, či skladali. Poniektoré mamičky navštívili stánok so svojimi ratolesťami po oboch dňoch podujatia.

Okrem mamičiek náš stánok využili aj deti z jasličiek i občianskeho združenia Iskierka. Aj v tomto roku sme rozdali množstvo propa-



Foto: archív KJF v Trnave



gačných materiálov a pozvánok na najbližšie podujatia. Viacero mladých mamičiek o oddelení pre deti v Knižnici Juraja Fándlyho ešte nevedelo, nakoľko boli dlhodobo vycestovaní v zahraničí (Kambodža, Fínsko, Švajčiarsko). O podujatia sa zaujímali aj babičky, ktorých čaká počas letných prázdnin varovanie vnúčat.

*Bc. Veronika Chorvatovičová
Knižnica JF v Trnave*

Z TVORIVEJ DIELNE

Ako mesto Smutново dostalo nové meno

Kde bolo, tam bolo, za obrovským oceánom Modrúchom a za tromi vrchmi Zelenáčmi, bolo jedno malé opustené mestečko Smutново. Viete, prečo sa tak volalo? Lebo v tom meste bolo všetko šedé. Slnko tam nikdy nezasvietilo a stále tam iba pršalo. V tom meste žil chlapec, sirota menom Lukáš. Raz večer mu starý otec rozprával legendu o kvetine Anasstanke, ktorá býva na krásnej lúke a má veľkú silu. Na druhý deň, keď sa Lukáš vrátil zo škôlky, išiel sa hrať na záhradu. Ako sa tak hrá, z ničoho nič sa pozrel na pravú stranu. Keď sa lepšie zahľadel, všimol si, že v diaľke vidí zelený vrch. Určite si poviete, že je to len obyčajný zelený vrch, no pre chlapca, ktorý prežil celý život v meste, kde bolo všetko šedé, to bolo niečo veľmi zvláštne a neobyčajné. Lukáš bol veľmi zvedavý, tak si povedal, že sa pôjde pozrieť, čo je to za vrch. Keď prišiel k tomu vrchu, pozrel sa hore a videl, že na jeho vrchole niečo svieti a nádherne vonia. Lukáš bol aj teraz veľmi zvedavý, tak začal liezť hore. Liezol, liezol, už ho pomaly aj sily opúšťali, keď v poslednej chvíli položil ruku na vrchol vrchu. Vyšvihol sa hore a čo vidí? Krásnu farebnú lúku, na ktorej bola zelená tráva, farebné kvetiny, lietali tam motýle a najlepšie bolo, že tam krásne svietilo slnko. Lukášov pocit sa ani nedal opísať. Začal behať, skákať, krútiť sa. Napokon celý šťastný a vyčerpaný si ľahol na trávu. Ako tak leží, zacíti nádhernú vôňu. Postavil sa, podišiel ku každej kvetine. Napokon podišiel ku kvetine, ktorá bola zo všetkých najkrajšia. Bola to Anasstanka, kvetina s belasými lupienkami, na ktorých mala malé fialové bodky. Stred, z ktorého išla tá krásna vôňa, bol dúhových farieb. Pomyslel si, že ju zoberie starej mame, aby sa potešila. Odtrohol ju a išiel domov. Dolu vrchom to už išlo ľahko. Keď prišiel na námestie, zrazu z kvetu vyšľahol dúhový lúč. Dážď a šedé oblaky sa stratili a namiesto nich začalo svietiť slnko. Ľudia a všetko okolo nich už nebolo viac šedé, ale farebné. A odvtedy sa toto mesto nevolá Smutново, ale Radosново. A ľudia, čo tam žijú, tam určite žijú šťastne, možno aj dodnes. A na pamiatku tejto udalosti, je tam každý mesiac dúha.

*Patricia Boboková
IV. B, ZŠ, Ul. J. Bottu 27, Trnava*



O psíkovi Harrynovi

Tento príbeh rozpráva o priateľstve psa a človeka. Moji starí rodičia majú priateľov, ktorí mali psika. Volá sa Harry. V tom čase mal dva roky. Priatelia starých rodičov sa chceli presťahovať z rodinného domu do činžiakového bytu a ponúkali nám ho. My sme povedali, že by sme si ho mohli zobrať. Ich vnučky bývajú v Anglicku a ony ho majú veľmi radi. Mohli by si ho požičiavať, keď prídu na návštevu. My sme povedali, že prečo nie? Prvý raz nám ho požičali ku kamarátovi na chatu. Tam nás poslúchal a hral sa s nami. Keď bol večer, išli sme ho vrátiť. O tri dni ho tato doviezol aj s budú. My sme sa veľmi tešili, že je už u nás. Večer sme ho zobrali na prechádzku. Keď sme sa vracali k prababke, išiel tadiaľ bežec. Harry ho chytil za tepláky. Na druhý deň večer išiel tato zaparkovať auto a Harry nám utiekol. Hľadali sme ho všade, ale nikde nebol. Zavolali sme do útulku a tam nám povedali, že ho má jedna pani, ktorá bola ich bývalá suseda. Tá nám povedala, že štekal na všetkých ľuďoch pred domom starých majiteľov. Išli sme si ho zobrať a on už zasa kráčal sám po ulici. Zavolali sme naňho, a keď nás zbadal, hneď skočil do auta. Bol šťastný, že je s nami. Teraz nás už poslúcha. Keď idem na prechádzku, neuteká a stráži nás. Je naším dobrým priateľom a my ho máme veľmi radi.

Nielen o strachu

Kde bolo, tam bolo. Mohlo byť, a ani nemuselo. Tento príbeh nie je ani dlhý, ani krátky. Je o štyroch kamarátoch, ale jeden z nich tvrdí, že sa ničoho nebojí. Ale

Mond Trnav

Bol raz jeden chlapec, ktorý chcel zdolať Mond Trnav. Na Vianoce si prial osemmetroú krabicu, plnú vecí na horolezenie. Bolo v nej: tričko, nohavice, helma, lano a skoby. Povedal si, že musí ešte pribrať a posilovať. Na druhý deň išiel do pizzerie Jalapeño a objednal si pizzu Provinciale. Prišiel domov a začal jesť tatov obľúbený koláč. Keď už bolo deväť hodín, začal jesť zmrzlinu. Na tretí deň išiel do posilňovne Motorkári. Tam začal zdvíhať činky a boxovať do mechu. Na štvrtý deň bol pripravený, obliekol sa a išiel zdolať Mond Trnav. Liezol na horu a len náhodou ho uvidel kameraman Jojky a natočil ho. Stal sa internetovou hviezdou.

*Martin Grosman
IV. B, ZŠ, Ul. J. Bottu 27, Trnava*

*Erik Krištofik
IV. B, ZŠ, Ul. J. Bottu 27, Trnava*



Štvrtáčka Etela

Etela Farebná je žiačka tej najfarebnejšej školy v Trnave. Chodí do najfarebnejšej štvrtej triedy s najfarebnejšou pani učiteľkou. Etela skrátka miluje farby. Neviete si predstaviť, čo jej spôsobuje najväčšiu radosť. Návšteva papiernictva je pre ňu, ako cmúľať ten najsladší cukrík. Keď otvorí dvere do papiernictva, zošity, výkresy, farbičky, notesy a všetko vo výkladoch začne pred ňou tancovať. Etele sa rozžiaria jej veľké čokoládové oči a ona si predstavuje, že ja najfarebnejšia farbička, ktorá kreslí všetky farby sveta. Z celého vyučovania má najradšej hodinu výtvarnej výchovy. Najfarebnejšia pani učiteľka vymýšľa tie najfarebnejšie nápady. No jej najväčším fanúšikom je mamička Estera Farebná. Všetky práce svojej farebnej dcéry má poukladané vo farebných škatuliach a pýši sa nimi pred všetkými hosťami.

Keď prichádza leto, malá Etela dostáva mega dávku vitamínu C, je to pre ňu najfarebnejšie ročné obdobie. Ako asi pre všetky farebné deti v Trnave, ale aj na celom farebnom svete. Farby sú skrátka super.

*Eva Prokayová
IV. B, ZŠ, Ul. J. Bottu 27, Trnava*

v tomto príbehu sa dozvieme, čoho sa najviac bál. Samozrejme, od začiatku. Pekný jarný obyčajný a prekrásny deň. Traja kamoši sa hrajú a štvrtý sedí pred telkou. Poviem vám teda, ako sa volajú. Ten, čo sedí pred telkou, je Juro a tí traja, čo sa vonku hrajú sa volajú Nela, Jano a Fero. Hrajú sa a hrajú. Hádzanú. Ale lopta im padla na štvorposchodový dom. Všetci odmietali ísť, zavolali na Jura: „Jurooo!“ skríkol Jano. „Áno,“ odpovedal hundravo Juro. „Potrebujeme loptu, lebo Fero, keď hádzal, tak ju omylom vyhodil na strechu.“

„To je jeho problém.“

„Dám ti posledný kus koláča,“ povedal lákavo a omamne Jano. „Pokračuj.“

„Zostala mi polovica torty.“

„Už som sa rozhodol,“ povedal Juro.

„Hurá!“ skríkla Nela, pretože sa teší, ako to Janovi a Ferovi natrie až na čelo.

Prídu na ihrisko. Juro pozrie na dom a začne sa smiať. „To sa bojíte sem vyliezť?“

„Je to štvorposchodový dom,“ bránili sa všetci naraz.

Juro vylezie na dom, podá Janovi loptu. Jano prezradí skryšiu svojej cukrovinky a Nela vraví: „Chalani, myslím si, že sa Juro ničoho nebojí. My ho musíme nejako vystrašiť.“ Večer sa pripravili a vybavili pavúkmi, hadmi a mravcami (gumenými). Ale Juro sa začal smiať. „Odkiaľ toto máte? S týmto ma nevystrašíte ani za sto rokov.“

Skúšali veľa trikov, ale nezaberali. Všetci chodili tam a späť, ako nejakí vojaci.



„Už to mám!“ vykrikla Nela. Dali hlavy dohromady a počkali si na ráno. Juro vstane, hľadá Nelu, ale nikde ju nevidí. Hľadá Jana, takisto nič. Hľadá Fera, ani pamiatka. Juro začal mať strach. „Čo budem robiť?“ povedal. Vzápätí sa vynorila z dverí Nela, Jano a Fero. Juro prekvapene zdvihol hlavu. Zistil, že niekedy strach treba mať a odvtedy nemachroval.

*Martina Kulifayová
IV. B, ZŠ, Ul. J. Bottu 27, Trnava*

Mírove dobrodružstvá

Kde bolo, tam bolo. Kdesi uprostred veľkomesta žila jedna celkom obyčajná rodinka. Mama, otec a ich syn Miro. Miro bol veľký fanúšik objavov a nadprirodzených vecí. Dokonca mal psa, ktorého volal Ufo. Raz sa vybral, spolu so svojím psom Ufom a kamarátom Jakubom do parku pozorovať dobrodružstvo putovania mravcov, pretože veril, že ich sledovaním príde k niečomu, čo ešte nebolo objavené. Tak sa aj stalo. Po dlhom hľadaní našli v parku cestičku, po ktorej mravce znášali všetko možné. Od jedla, až po zvyšky listov. Pomysleli si: „určite tam stavajú niečo nadprirodzené a pripravujú sa na útok“. A tak Miro a Jakub sledovali cestičku, po ktorej chodili mravce. Mravcov bolo čoraz viac a čím sa približovali, tým ich počet stúpala. Až sa ocitli pred obrovským mraveniskom. Vydýchli si obaja. Zistili, že to nie je žiadna kozmická loď a ani žiadna zbraň, ale len obydlie, ktoré si tak usilovne stavali. Celí očarení svojím objavom sa pobrali spolu so psom Ufom domov. Miro si svoje zistenie zapísal do malého denníka výskumníka a už premýšľal nad ďalšími objavmi, ktoré ho čakajú.

*Adam Dobšovič
IV. B, ZŠ, Ul. J. Bottu 27, Trnava*

O troch pyšných veвериčkách

Boli raz tri pyšné veveričky, ktoré chceli mať všetko a všetkým sa smiali. Ale tie druhé veveričky sa na ne pozerali, ako keby boli z višne padli. Ale mali nevýhodu, že všetky tri boli tučné, lebo nič nerobili. Všetko za ne robili sluhovia. Tak už prestanem hovoriť, aby veverička mohla porozprávať celý príbeh.

Takže, bolo to v lese, kde vládli tri pyšné veveričky. Raz si jedna zmyslela, že chce milión orieškov. Ale tí, čo išli okolo, skoro odpadli. „Toľko orieškov nena zbieram ani za rok.“ povedal Rúfus a rýchlo bežal, aby ho nevyvolali na zbieračku



orechov. A druhá si zmyslela, že chce najväčší strom na svete a milión orieškov k tomu. Ich otec bol totiž vládca celého lesa, a tak mohli mať všetko, čo chceli. Ale majú zasa nevýhodu, že nevedia počítať, čítať, písať, ba ani kresliť. Keď ich otec bol vládca celého lesa, tak teda mali najväčší strom, mali milión orieškov, mali proste všetko, ale nemali kamarátov. „Veď kamarátov by mali mať všetci,“ povedali si zvieratká v lese. Tak predsa len niečo nemajú. Jednej veveričke to bolo ľúto, že nemá kamarátov a nemá sa s kým hrať, tak potom behala po stro-
me od vrchu až po koniec, rozmýšľala, ako sa zlepšiť, a ako si nájsť kamarátov. Ale stále na to nemohla prísť. Učila sa písať, čítať, počítať, kresliť a tie dve stále iba oddychovali a spali, smiali sa, proste, nič nerobili. A zrazu na to prišla. Kamarátky si nemôžeš získať peniazmi, ale priateľsky. Tak si začala hľadať kamarátky. Našla si štyri kamarátky, ktoré sa s ňou hrali, spievali a tancovali. Tie dve veveričky sa na ňu pozerali a pozerali. „Ako je možné, že sa viac baví ako my?“ povedala druhá veverička. „Veď my máme väčšie pohodlie ako ona!“ povedala veverička. Tak tie dve lenivé veveričky rozmýšľali, že ako je to možné? Rozmýšľali a rozmýšľali. Jedna veverička už tušila, že ako. „Už viem! Kúpila si ich peniazmi,“ povedala, a pokúsila sa to urobiť, ale nikoho si nenašla, ako kamaráta. Takže zistili, že peniazmi si ich nekúpila. Tak rozmýšľali ďalej, lebo boli strašne žiarlivé a museli mať všetko, čo majú ostatní. Zase prišla druhá s ďalším nápadom. „Už viem, naučím sa písať, čítať, kresliť a počítať.“ Tak tento nápad bol už bližšie, ale zasa sa im to nepodarilo. Veverička prišla s ďalším nápadom. „Už viem, to je ono! Správajme sa priateľsky a nie pyšne, potom budeme mať kamarátky.“ Tak konečne na to prišli, po piatich hodinách.

Múdry pes Snupi

Jedného dňa sa jeden psík vybral hľadať divnú budovu s názvom: Škola. Keď tak išiel, uvidel deti, ktoré mali tašky. Snupi sa zapozeral. Keď tak pozeral, uvidel budovu s názvom: Škola. Spýtal sa Jožka:

„Hav! Čo je to za budovu?“

Jožko mu povedal: „To je škola.“

„Aha, a mohol by som do nej chodiť tak, ako vy?“

„Áno, môžeš do školy chodiť. Chod' za riaditeľkou a tá ti povie čo a ako.“

Snupi Jožka poslúchol a išiel k riaditeľke.

„Dobrý hav, deň!“ pozdravil.

„Ahoj, chceš k nám chodiť?“

„Em... áno, hav!“

„Dobre, zajtra príď o siedmej. Kúp si tašku a pomôcky, Jožko ti pomôže.“

„Dobre, hav!“

Keď Snupi prišiel do triedy, bol ešte len prvák v triede 1.B. Tak rýchlo všetko ubehlo a bol v 2.B, 3.B, 4.B, 5.B, 6.B, 7.B, 8.B, 9.B. A už bol múdry, stal sa z neho psí inžinier.

Saša Vidličková

IV. B, ZŠ, Ul. J. Bottu 27, Trnava



Tak sa hrali, smiali, kreslili. Celý les bol veselý, lebo každý sa hral so svojimi kamarátmi. A zazvonil zvonec a rozprávke je koniec.

Monika Žideková

IV. B, ZŠ, Ul. J. Bottu 27, Trnava

Myšky

Kde bolo, tam bolo, vo vysokých horách býva myška Hryzka so svojimi rodičmi. Veľmi rada sa hráva so svojimi kamarátmi: myškou Editkou a myšiakom Peťkom. Každý deň chodia spolu do myšacej školy, kde sa učia, ako sa skryť pred mačkou, alebo rozpoznávajú zvieratá. Raz, keď išli zo školy, tak sa zarozprávali, že zabľúdili. Všetci sa báli. Editka vraví:

„Hryzka, kadiaľ pôjdeme?“

„No, ja neviem. Peťko, nevieš, kadiaľ pôjdeme?“

„Mohli by sme vyliezť na strechu domu a poobzerat' sa!“

„Dobre, dobre,“ odpovedali Hryzka a Editka. Rýchlo vyliezli na strechu, ale videli len stromy. Rýchlo zliezli a pobrali sa ďalej. Cestou stretli sysle Elišku a Miška. Tí im povedali:

„Nevieme, kadiaľ sa ide do vysokých hôr, ale keď nájdete výra, ten vám určite povie, kadiaľ sa tam dostanete.“

Myšky sa poďakovali a išli ďalej. Pri rieke stretli vydru, ktorá im povedala, že k výrovi sa ide rovno a potom doprava. Myšky sa opäť poďakovali a išli ďalej. Potom prišli k stajni, kde býva býk, kobyla a byvol. Pre istotu sa ešte raz opýtali.

„Neviete, kade sa ide k výrovi?“

Dobytok na to: „K výrovi sa ide rovno, doprava, potom doľava.“

Myšky sa zase poďakovali a rýchlo išli k výrovi. Po ceste išli cez veľké byliny.

Strašidelný dom

Kde bolo, tam bolo. Za siedmimi horami a siedmimi dolami stál strašidelný dom. Ľudia vraveli, že tam strašia duchovia. Nebojácny Matej prišiel z veľkej diaľky a chcel v tomto dome prenocovať. Susedia ho odhovárali, no bol tvrdohlavý ako mulica. Pri otváraní dverí začali v dome čudné zvuky a spoza skrine sa objavila ohavná príšera. Revala tak hlasno, že mu skoro praskli bubienky. Zrazu zbadal na schodoch bielu postavu bez hlavy. Vzal sviečku a predieral sa cez pavučiny priamo k nej. No zo stropu sa zniesol na neho zelený netopier s červenými očami. Matej sa triasol od strachu a sviečka mu v rukách zhasla. Pocítil uhryznutie do krku a omdlel. Odvtedy ho nikto nevidel, vraj ho dom zabil. Matejov duch tam teraz po nociach straší. Má na sebe čierny plášť a červené oči, ktoré mu svietia v tme. Hú-ú-ú-ú-ú!!!

Veronika Saganová

III. B, ZŠ, Atómová ul. 1, Trnava



Čarodejnica Dorotka a káčatko

Bolo pekné jarné ráno, čarodejnica Dorotka vstávala. Najprv otvorila jedno oko, potom druhé. Keď sa prebrala, išla si vyčarovať zubnú pastu. Zrazu: „ŠKRRRRRK.“ „Čo to?“ „Dačo by som zjedla,“ povedala si Dorotka. Malé očko kuk do chladničky a tam iba koláč a kola. „Tieto jedlá nie sú veľmi zdravé, no som hladná, aby som týmto dobrotám odolala.“ Od stola vstala s plným bruškom a išla von. Prišla až k rybníku. Pri rybníku bolo veľké mlynské koleso. „Čosi tu chýba!“ zvolala. „Čáry-máry-fuk...nech je tu malé káčat!“ A na rybníku zrazu pláva káčatko. „Pod' ku mne.“ Dorotka čakala, kým pripláva ku nej. „Aká krásna káčička, tá sa mi podarila,“ vzala si káčatko do dlaní a pýta sa ho: „Dalo by si si odo mňa trávičku?“ „Kač-kač,“ súhlasilo. Dorotka sa s káčatkom hrala celý deň, stali sa z nich kamarátky.

Romana Pánisová

III. B, ZŠ, Atómová ul. 1, Trnava

Keďže boli bystrí, rýchlo sa cez ne prebrodili. Konečne tam dorazili. Výr im ponúkol čaj a opýtal sa, čo sa stalo. Myšky mu všetko vyrozprávali.

Výr im povedal: „Nasadnite mi na chrbát a ja vás do tých vysokých hôr zaveziem.“ Výr myšky zaviezol. Hryzka, Editka a Peťko sa poďakovali a išli domov. Na dverách bol zvonček, zazvonil a bol konček.

Irena Mišíková

III. B, ZŠ Atómová ul. 1, Trnava

Tobogany v meste

Daniela išla domov zo školy, ale boleli ju nohy. Danielin dom je ďaleko od školy. Autobusom chodiť nemôže, lebo je ešte malá. Mama nemá čas ísť po ňu. Z práce chodí až o piatej. Už bola pri dome a vtom jej niečo napadlo. „Ja som úplne zabudla na domácu úlohu z piatku.“ Deti mali totiž od piatku do budúceho štvrtku napísať príbeh. A dnes je už streda, príbeh napísať nestihne. Daniela rýchlo zložila tašku, sadla za stôl a začala písať. *Kde bolo, tam bolo...* „Ach, čo mám napísať? Mám na to už len jeden deň.“ Rozmýšľala o tom, ako

išla domov a nevládal. „Keby... boli v meste tobogany... Áno, mám to! Napíšem o tom, ako sú v meste tobogany. Mesto bude hýriť farbami. Bude to jediné mesto na svete.“ Daniela si predstavovala, ako ide vo farebnom tobogane s kamarátkami. Tobogany by viedli do každej budovy. Psíčkari by nasadli aj so psom a už by leteli dolu. Aj pre mamičky s kočkami by to bolo super. Nastúpili by a zleteli dolu farebným toboganom. Starým ľuďom by tam hrali ľudové piesne a mladým moderné, napríklad Gangnam Style. A deťom detské. Pre náročných by tam podávali drink, či zmrzlinový pohár. Riadili by to tobopolicajti a tobosemafory. A boli by tam aj zá-



chranári, keby si niekto narazil hlavu, a tobohasiči, keby fajčiari zabudli zahodiť cigaretu. Daniela sa rozplývala, snívala o toboganoch v meste. Keď dopísala, vydýchla si, že to stihla a vložila si príbeh do tašky. Keď to neskôr povedala mame, tá sa trochu hnevala, že to robila na poslednú chvíľu, ale z príbehu bola šťastná. Ráno, keď sa Daniela zobudila, mama už bola v práci. Rýchlo sa obliekla a vybehla von. Pred očami si predstavovala tobogany, farebné a krásne. Cesta do školy trvala dlho, ale keď si predstavila tobogany, cesta ubiehala oveľa rýchlejšie. Pred školou ju čakala kamarátka Petra. „Povedz mi, aký príbeh si napísala, prosím, prosím.“

„Tak dobre,“ povedala Dada, ja som písala o tom, ako by to vyzeralo, ak by boli v meste tobogany. Vieš si to predstaviť?“

„Ach, to je super nápad, ale... to nie je skutočné,“ začudovala sa Petra.

„To nevádi, je to v mojej fantázii,“ povedala Dada a dodala: „Učiteľku to prekvapí!“

Petra smutne povedala: „Ja mám iba nudný príbeh o prírode.“

„To je v pohode, len už poďme, lebo zmeškáme hodinu.“

Do triedy vošla pani učiteľka Strašifťáková. Mala čierne vlasy a veľký nos.

„Dobré ráno, deti!“ pozdravila, potom pokračovala: „Tak, ukážte mi vaše príbehy. Daniela, povedz, o čom si písala ty.“ Dada povedala: „Ja som písala o toboganoch v meste, viete si to predstaviť?“

„Nie, to je neskutočné, nepredstaviteľné,“ odvrkla pani Strašifťáková.

„Ale je to predsa v mojej fantázii. Príbeh môže byť aj o tom, čo si len predstavujeme,“ povedala s radosťou Dada. A odvtedy už verila aj v nemožné. Jej fantázia bola predsa skvelá.

Hanka Hakáčová

IV. B, ZŠ, Ul. J. Bottu 27, Trnava

Noc s Andersenom

Budem vám rozprávať o jednej noci s Andersenom.

Všetko sa to začalo, keď sme prišli v piatok podvečer do školy. Po malom občerstvení z domova nás privítali pani učiteľky. S naplnenými bruškami sme sa presunuli do knižnice, kde sme čítali knižku pre deti o Vodníkovi Čľupkovi, ktorú napísala spisovateľka Svetlana Majchráková. Pokračovali sme prednesom prózy, moja kamarátka Irenka a poéziu som odrecitovala ja. A čo sme robili potom? Príprava na karneval. Prezliekli sme sa do masiek a mali sme diskotéku. Super, krásne masky, hudba, tanec a dobrá nálada. Ja som bola prezlečená za Snehovú kráľovnú. Po skončení diskotéky nás prišla pozrieť osobne spisovateľka Svetlana Majchráková.

Prišiel rad na to, aby sme ukázali, aké máme šikovné ruky. Húseničky nám išli od ruky jedna radosť. Boli veľmi pekné! Čas letel rýchlo, až prišla pizza. Mňam. Padla nám všetkým vhod. Posilnení pizzou sme mali za úlohu uspať húsenice. Skoro sme pospali aj my, ako nám pani učiteľka čítala rozprávku o Vodníkovi Čľupkovi.

Vonku bola už hustá tma, húsenice spali a boli sme nedočkaví, čo sa bude ďalej



robiť. „Zoberte si baterky a ideme hľadať indicie k pokladu,“ povedala pani učiteľka. Rozdelili sme sa do pátracích tímov. Úlohou tímov bolo nájsť všetky indicie, vyplniť ich a potom podľa nich nájsť poklad. Vedúca nášho tímu bola Paťka. Hurá! Po tme a po chodbách školy to bude isto zaujímavé. Svetili sme si len baterkami. Oči sme mali na stopkách, uši nastražené, a keď nikto nič netušil, pani učiteľka nás strašili. Pišťali sme, jáj, ako sme sa zľakli. No museli sme sa vrátiť k našej úlohe. Celú školu sme prešli, hlavy sme si potrápili. Náš tím našiel poklad! Vyhrali sme. Dostali sme najviac sladkostí. Nielen náš tím dostal, ale všetci za neúnavné hľadanie.

Čas rýchlo ubehol a prišiel rad na malú hygienu. Umyli sme si zuby a tvár. Pochopili sme, že o chvíľu pôjdeme spať. Pani učiteľka nám ešte prečítala strašidelné príbehy, aby sa nám snívali „sladké sny“.

*Romanka Pánisová
III. B, ZŠ, Atómová ul. 1, Trnava*

Noc s Andersenom 2013 bola veľmi inšpiratívna pre malých Anderseníkov na pobočke Tulipán – na ZŠ, Ul. M. Gorkého 21 v Trnave. Deti pracovali v skupinách, ich úlohou bolo vymyslieť príbeh, vypracovať scenár, urobiť si bábký a na záver príbeh aj zahrat'. Ponúkame malú ukážku z vymyslených rozprávok.

Snehulienka - 2. diel telenovely

Po svadbe Snehulienky s princom Kofim sa im narodil syn Zlatúšik. Veľmi často rodičia vodili svojho syna Zlatúšika do chalúčky k trpaslíkom na návštevu. Trpaslíci sa s ním rýchlo skamarátili a často sa s ním hrali. Keď sa to dozvedela macocha Cecília, počas 24 hodín vymyslela pekelný plán. Poslala svojho komorníka Kuba, aby tam nenápadne namontoval kamery. Prezliekol sa za Mikuláša a slušne zaklopal. Mal dva mechy. V prvom mal sladkosti, v druhom kameru. Zatiaľ, čo trpaslíci jedli sladkosti, Kubo montoval kamery. Vyliezol komínom a zošmykol sa po streche. Cecília vyplatila komorníka a cez notebook sledovala trpaslíkov. Raz trpaslíci išli na diskotéku. Hapčí zostal doma, pretože mal veľkú nádchu a strašne kýchal. Báł sa, že prekazí párty. Od nudy si objednal pizzu. Cecília sledovala hovor, a prezliekla sa za kuriéra. Prišla na Lamborghini a zazvonila na zvonček. Hapčí otvoril dvere a Cecília ho plynom omráčila. Náhodou išiel okolo chalúčky Zlatúšik, keď tu zrazu vidí, ako Cecília unáša Hapčího. Zlatúšik rýchlo konal a prezliekol sa za agenta 007. Nasadol do auta Aston Martin DB9 a hneď vyrazil do Cecíliinej vily. Mala tam veľmi veľa ochrankárov so samopalmi. Ale pre



007 to nebol žiadny problém. Všetky ochranky spacifikoval. Keď našiel izbu Cecílie, vykopol dvere a vzal Hapčiho. Cecília sa práve sprchovala. Vzal jej notebook a obaja nastúpili do auta. Cecília vyšla von z kúpeľne a nevedela nájsť notebook. Prišla zásahová jednotka a zatkli ju za únos trpaslíka. Odsúdili ju na doživotie a všetci žili šťastne až do smrti.

*Erika Chynoranská, Mária Mesíčková,
Filip Oboril, Samuel Sivák, Lukáš Sokol, Lenka Šeligová, Adrián Šúpola*

O Maruške

Maruška bola veľmi smutná, že jej Matúš neodpísal na Facebooku. Ale on mal na to vážny dôvod. Hádate aký? No predsa mu kňažná zabavila jeho iPad a jeho čisto nový iPhone5, a aby toho nebolo málo, aj heslo na wifi, ale vráťme sa späť k našej Maruške-hruške. Na Facebooku jej prišla správa od niekoho neznámeho. A táto správa znela: „Hruška-Maruška, ak chceš dostať svojho princa, musíš splniť 3 úlohy:

- 1) Svojím žeravým srdcom si zapálila horu a teraz ju musíš zahasit’.
- 2) Kvôli tvojmu plaču sčerneli všetky okná a ty ich musíš znova vyzdobiť.
- 3) Musíš prejsť suchou nohou cez vodu.“

Maruška hneď vybehla von a tam ju už čakal obláčik a riekol jej: „Maruška, tvoje srdce je spanilé, a preto ti posielam tento dážd’.“

„Ďakujem ti. Mám na teba zvláštnu požiadavku. Kontaktuj môjho princa na Facebooku.“

Tento čin Marušku veľmi rozveselil, ale vtom si spomenula na ďalšie nesplnené úlohy. No vtom ju prekvapil Mrázik. „Maruška, prečo si taká smutná?“

„Ále, dedo Mrázik, však vy viete!“

„No tak dobre, ja ti ich teda vymaľujem, ale mám na teba jednu podmienku. Musíš si ma pridať do priateľov na Facebooku,“ riekol Mrázik.

A tu už podišlo k Maruške Slnko. „Maruška, prečo píšeš na Facebook také smutné statusy?“

„Slniečko, princa mi do otroctva kňažná vzala.“

„Jáj, to preto. Nerob si z toho ťažkú hlavu, ja ti tú vodu vysuším.“

A tak naša hruška-Maruška bola šťastná, že mohla byť vo vzťahu s Matúšom, samozrejme cez Facebook.

A aké plynie ponaučenie z tohto príbehu? Že nemáme byť toľko na Facebooku, a pretože toto celé bola iba hra, taktiež ako hra na Facebooku.

Autori neuvedení



Popoluška

Popoluška sa vydala za princa a spolu si šťastne žili. Jeden deň princ odišiel na poľovačku a Popoluška sa doma sama nudila. Zavolala mobilným telefónom macochu a sestru na návštevu. Keď prišli k nej na BMW, zahľadeli sa, potom vystúpili a vošli dnu. Popoluška ich s radosťou prijala, ale oni ju zradili. Prehodili jej vrece cez hlavu a odviezli ju preč. Odniesli ju do komory, ktorá bola za domom. V tom momente sa udomácnili a Popolušku už ani nespomenuli. Žili si tam veľmi dobre, kým niekto nezaklopal na dvere. Mladšia dcéra macochy otvorila dvere. Pred dverami stál mladý princ a povedal: „Kde je moja Popoluška?“ A hneď nato prišla macocha so slovami: „Popoluška išla na dovolenku.“ Princ sa jej spýtal: „Prečo odišla bezo mňa?“

„Odišla, pretože ťa už neľúbi.“ Princ so sklonenou hlavou odišiel preč. Veľmi nad tým premýšľal. V duchu si myslel. „*Ako mi to mohla spraviť, veď ma milovala.*“ Princovi sa to zdalo veľmi čudné, preto sa rozhodol Popolušku pohladať. Začul krik, ktorý sa ozýval spoza domu. Hneď sa tam rozbehol. Uvidel Popolušku a spýtal sa, čo sa stalo. Popoluška mu povedala, že ju macocha aj so svojimi dcérami zavrela. Princa to veľmi rozrušilo. Rozhodol sa, že ju zachráni a macochu s jej dcérami vyženú preč. Prišli do domu, všetko to vyriešili a macocha so svojimi dcérami ihneď odišli. A tak si Popoluška s princom žili šťastne až do smrti.

*Klára Baloghová, Matúš Pilarčík, Barbora Pilarčíková, Mária Gina Stegmannová
Emma Škrabanová, Kristián Špalek, Renáta Zuščíková*

Zlatovláska

Kde bolo, tam bolo, žilo raz jedno dievča menom Zlatovláska. Jedného dňa sa vydala za princa menom Milko. Žili si šťastne, až kým Milko neocho-rel. Zlatovláska bola zúfalá a išla navštíviť vešticu. Veštica jej povedala, že musí nájsť živú vodu. Tak išla, až kým nestretla včeliu kráľovnú. A tá jej poradila, aby prešla cez tri hory, cez tri doliny a tam zazrela tri studne. V jednej z nich je živá voda. Včelia kráľovná jej poradila, aby si zaplietla tri vrkoče. Každý vrkoč musela ponoriť do každej studne. Ponorila do prvej a vrkoč odpadol. Ponorila vrkoč do druhej a tiež odpadol. Nakoniec ponorila tretí vrkoč do tretej studne a vlasy jej začali rásť. Živú vodu priniesla Milkovi a Milko vyzdravel, keď sa jej napil. Žili šťastne až do smrti

*Denisa Bangová, Simona Bangová, Tomáš Filo, Tomáš Horan,
Nina Pinčeková, Nikola Schusterová, Adriana Vrždiaková*



PRÁZDNINOVÝ SUPERKLUB 2013



21. ročník

Téma: „Kráľovské mesto!“

Vždy v **stredu**

od 10.00 do 12.00 hod.

v oddelení pre deti

Vstup na platný čitateľský preukaz

Program:

- 3. 7. 2013 **Trňové mesto**
Slávnostné otvorenie superklubu spojené so stretnutím so slovenskou spisovateľkou Gabrielou Spustovou
- 10. 7. 2013 **Pripravujeme sa na korunováciu** – tvorivá dielňa
Host': Oksana Lukomska – grafička, ilustrátorka, reštaurátorka
- 17. 7. 2013 **Trnavskí hasiči**
Host': Hasičský a záchranný zbor Trnava
- 24. 7. 2013 **Básne a povesti o Trnave**
Hostia: Ján Čápka, Eva Kopúnková, Mária Kutáková-Opatovská
- 31. 7. 2013 **Postavme si katedrálu**
Štefan Pösinger a jeho hostia
- 7. 8. 2013 **Súťaž v speve**
Host': Bystrík
- 14. 8. 2013 **Stredovekí rytieri**
Host': Kompánia trnavských žoldnierov
- 21. 8. 2013 **Literárna vychádzka do západného krídla radnice**
Čítanie v stredovekej väznici
- 28. 8. 2013 **Slávnostné vyhodnotenie a odmeňovanie najaktívnejších „superklubákov“**

**Prázdninový superklub 2013
sa koná s finančnou podporou Mesta Trnava**

**OBSAH**

PRÍHOVOR - Danuša Dragulová-Faktorová	1
NAVŠTÍVILI NÁS	2
Z PODUJATÍ	4
Noc s Andersenom	4
Les ukrytý v knihe	6
Májový kvet	7
Z TVORIVEJ DIELNE	8
PRÁZDNINOVÝ SUPERKLUB 2013	19
OBSAH	20

Knižnica Juraja Fándlyho v Trnave
Rázusova 1
918 20 Trnava
Telefón/fax: 033/55 11 782
Zákaznícka linka: 033/55 13 896
El. adresa: kniznica@kniznicatrnava.sk
www.kniznicatrnava.sk



Čaruška. Časopis mladých čitateľov. Č. 1/2013. Roč. 18. Grafický návrh obálky: Oksana Lukomska

Foto: archív KJF

Redakčná rada: V. Chorvatovičová, L. Karabová, A. Beňová

Zodp. redaktor: Benjamína Jakubáčová

Vydala: Knižnica Juraja Fándlyho v Trnave 2013

Zriaďovateľ: Trnavský samosprávny kraj

Registrácia: MK SR pod č. EV3656/09